



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 749/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Žákovou, Okružná 63, Poprad, pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30. ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*pri rozhodovaní*“ výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre Okresný súd Kežmarok konanom 18. až 20. septembra 2017 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. novembra 2017 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania

nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd „*pri rozhodovaní*“ výberovej komisie vo výberovom konaní konanom 18. až 20. septembra 2017 na obsadenie jedného voľného miesta sudcu (ďalej len „výberové konanie“) pre Okresný súd Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) a ktorým by rozhodnutie výberovej komisie zverejnené v zápisnici z výberového konania sp. zn. 1 SprV/53/2017 z 20. septembra 2017, ktorým konštatovala, že sťažovateľka v ústnej časti výberového konania nebola úspešná, zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň v petite požadovala, aby jej Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) uhradilo finančné zadost'učinenie v sume 30 000 €.

2. Predsedníčka okresného súdu oznámením sp. zn. 1 SprV/40/2017 z 12. júna 2017 podľa § 28 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 483/2011 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o výberovom konaní na funkciu sudcu v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a na základe určenia jedného voľného miesta sudcu pre okresný súd podpredsedníčkou vlády a ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) vyhlásila výberové konanie na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre okresný súd, ktorého sa zúčastnilo šesťnásť uchádzačov vrátane sťažovateľky.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že vo výberovom konaní nebola úspešná, a to napriek získaniu najvyššieho počtu bodov oproti ostatným uchádzačom. Celkovo získala 196 bodov (z toho v písomnej časti 136 bodov a v ústnej časti 60 bodov), pričom uchádzač, ktorý skončil na 1. mieste, získal celkovo 183 bodov (z toho v písomnej časti 104 bodov a v ústnej časti 79 bodov). Po písomnej časti výberového konania postúpilo do ďalšej časti výberového konania sedem uchádzačov; sťažovateľka postúpila s najvyšším počtom bodov, a to s rozdielom 22 bodov oproti uchádzačovi, ktorý dosiahol druhý najvyšší počet bodov, a až s rozdielom 32 bodov oproti uchádzačovi, ktorý napokon skončil na 1. mieste. Sťažovateľka tvrdí, že ako jediná z uchádzačov mala prípadovú štúdiu vyriešenú správne, pričom uchádzač, ktorý skončil na 1. mieste, ešte pred vyhodnotením prípadových štúdií

výberovou komisiou (ktorá sťažovateľke za jej vyriešenie udelila 24 bodov a uchádzačovi, ktorý skončil na 1. mieste, udelila 15 bodov) pred ďalšími uchádzačmi vrátane sťažovateľky uviedol riešenie, ktoré nebolo správne, no napriek tomu postúpil do ďalšej časti výberového konania. V ústnej časti výberového konania členovia výberovej komisie položili sťažovateľke aj iné otázky ako ďalším uchádzačom, keď sa jej opýtali, aký má názor na syndróm vyhoreného sudcu a či sú v slovenskom súdnictve ľudia, ktorí tam nemajú byť. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že do ústnej časti výberového konania postúpili aj takí uchádzači, ktorým členovia výberovej komisie vo vzťahu k písomnej časti výberového konania vytkli „závažné pochybenia v oblasti hmotného a procesného práva“, pričom ich ospravedlňovanie vyčerpanosťou by nemalo obstať z hľadiska posudzovania osobnostných predpokladov poukazujúc na náročnosť výkonu funkcie sudcu. Napriek tomu, že po psychologickom posúdení, ktorého účelom je overiť osobnostné predpoklady uchádzačov na výkon funkcie sudcu, bola sťažovateľka odporučená na výkon funkcie sudcu, členovia výberovej komisie v ústnej časti výberového konania opätovne posudzovali jej odborné znalosti, intelektové schopnosti, tvorivosť, komunikačné schopnosti, sebazpoznanie, kultivované vystupovanie, dôveryhodnosť a emocionálnu stabilitu, avšak v dôsledku ich hodnotenia v nej nebola úspešná, keďže získala menej ako 72 bodov [§ 12 ods. 2 písm. b) zákona o sudcoch]. Sťažovateľka si je vedomá, že pre konštatovanie úspešnosti v ústnej časti výberového konania je potrebné splnenie odborných i osobnostných predpokladov, avšak u nej rozhodovali iba osobnostné predpoklady, pretože z odborných znalostí v písomnej časti i ústnej časti výberového konania dosiahla najvyšší počet bodov zo všetkých uchádzačov. Ústnej časti výberového konania sa pritom nezúčastnili všetci piati členovia výberovej komisie, ale len štyria. Pokiaľ by sťažovateľka dosiahla počet bodov potrebný na to, aby bola v ústnej časti výberového konania úspešná, jej celkový počet bodov by bol v porovnaní s úspešným uchádzačom výberového konania stále vyšší, i pokiaľ by mu bol štvorčlennou komisiou udelený v ústnej časti maximálny počet bodov. Vzhľadom na uvedené považuje výberové konanie za netransparentné a nespravodlivé. V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutím výberovej komisie v ústnej časti výberového konania a nedokonalosťou právnej úpravy týkajúcej sa výberových konaní na funkciu sudcu došlo k porušeniu jej v záhlaví označených základných práv a slobôd.

## II.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

5. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

6. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

7. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

8. Ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 138/03 vo vzťahu k čl. 46 ods. 2 ústavy konštatoval: „Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú súdy takéto rozhodnutia preskúmať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť vylúčené zo súdneho preskúmania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.“

9. Vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 50/01 ústavný súd uviedol, že je úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania [vrátane toho uvedeného v § 248 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku], je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že to tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.

10. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej

správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

Podľa § 4 písm. e) SSP orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.

Podľa § 5 ods. 2 SSP konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania.

Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 28 ods. 1 zákona o sudcoch (v znení účinnom do 30. júna 2017) každé voľné miesto sudcu určené ministrom podľa osobitného predpisu sa obsadzuje na základe výberového konania, ak sa neobsadzuje preložením sudcu na súd toho istého stupňa podľa § 14 ods. 1.

Podľa § 28 ods. 3 zákona o sudcoch výberové konanie vyhlasuje predseda súdu, na ktorom sa voľné miesto obsadzuje, verejne na webovom sídle ministerstva, v periodickej tlači s celoštátnou pôsobnosťou alebo aj v iných verejnosti všeobecne prístupných prostriedkoch komunikácie najmenej 60 dní pred jeho konaním.

Podľa § 28 ods. 4 zákona o sudcoch výberovým konaním na funkciu sudcu sa overujú odborné znalosti, všeobecný prehľad, ktorý je treba požadovať s prihliadnutím na stupeň súdu, na ktorom sa uskutočňuje výberové konanie, schopnosť tvorivého myslenia, rýchlosť uvažovania a schopnosť rozhodovania, verbálny prejav, osobnostné predpoklady,

zdravotný stav a znalosť cudzieho jazyka uchádzača. Výberové konanie pozostáva z písomného testu, ak sa obsadzuje voľné miesto sudcu na okresnom súde, prípadovej štúdie, vypracovania súdnych rozhodnutí, prekladu z cudzieho jazyka, psychologického posúdenia a z ústnej časti; ustanovenie § 27g tým nie je dotknuté. Písomný test, prípadová štúdia, súdne spisy na účely vypracovania súdneho rozhodnutia a preklad z cudzieho jazyka sa v deň výberového konania losujú výberovou komisiou z na to určených databáz. Výberové konanie sa uskutočňuje v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou osobitným predpisom.

Podľa § 28 ods. 10 zákona o sudcoch všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví náležitosti vyhlásenia výberového konania, zoznam dokladov, ktoré má uchádzač predložiť, spôsob vykonania výberového konania, podrobnosti o písomnom teste, prípadovej štúdií, vypracovania súdnych rozhodnutí, preklade z cudzieho jazyka, psychologickom posúdení a o ústnej časti výberového konania, spôsob vytvárania databáz podľa § 28 ods. 4, spôsob vyhodnotenia výsledkov výberového konania a náležitosti zápisnice o priebehu výberového konania.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o sudcoch výberové konanie podľa § 28 ods. 1 uskutočňuje päťčlenná výberová komisia. Členov výberovej komisie vymenuje predseda súdu z databázy kandidátov na členov výberovej komisie vždy po vyhlásení výberového konania, a to tak, aby jeden člen bol z kandidátov zvolených národnou radou, dvaja členovia z kandidátov zvolených súdnou radou a jeden člen z kandidátov vymenovaných ministrom. Piateho člena výberovej komisie zvolí na žiadosť predsedu súdu sudcovská rada súdu, na ktorom sa voľné miesto obsadzuje.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o sudcoch členovia výberovej komisie volia spomedzi seba predsedu výberovej komisie. Výberová komisia je uznášaniaschopná, ak sa na hlasovaní zúčastnia aspoň štyria jej členovia. Jej rozhodnutie je platné, ak zaň hlasovala nadpolovičná väčšina všetkých jej členov.

12. Podľa § 6 ods. 1 a 2 vyhlášky (účinnnej do 30. júna 2017) prípadová štúdia obsahuje opis nožnej, prípadne skutočnej situácie, ktorej písomné riešenie navrhne uchádzač... Za písomné riešenie prípadovej štúdie možno získať najviac 25 bodov.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b) vyhlášky pre účasť na psychologickom posúdení a ústnej časti výberového konania je potrebné získať z prípadovej štúdie aspoň 15 bodov.

Podľa § 11 ods. 1 vyhlášky ústna časť pozostáva z

a) prezentácie uchádzača o svojej osobe, odbornej praxi, ako aj motivácie na výkon funkcie sudcu,

b) odpovedí na otázky členov výberovej komisie, ktorých účelom je overiť skutočnosti, ktoré sa overujú výberovým konaním.

Podľa § 11 ods. 2 vyhlášky každý člen výberovej komisie hodnotí uchádzača v ústnej časti jednotlivo za každú skutočnosť, ktorá sa overuje výberovým konaním, pridelením bodov v rozpätí od nula bodov do troch bodov, pričom najvyšším hodnotením sú tri body. Hodnotenie každej otázky a celkový výsledok vyhodnotenia vyznačí každý člen výberovej komisie písomne na hodnotiacom hárku, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 1.

Podľa § 12 ods. 1 vyhlášky po skončení ústnej časti každý člen výberovej komisie na vlastnom hodnotiacom hárku uvedie

a) počet bodov, ktoré uchádzač získal podľa § 9,

b) vyjadrenie, či považuje uchádzača na základe psychologického posúdenia za úspešného alebo neúspešného,

c) počet bodov pridelených v ústnej časti podľa § 11 ods. 2 a

d) stručné odôvodnenie hodnotenia uchádzača podľa písmen b) a c).

Podľa § 12 ods. 2 vyhlášky po vyhotovení hodnotiaceho hárku ho každý člen výberovej komisie odovzdá predsedovi výberovej komisie. Predseda výberovej komisie pred členmi výberovej komisie zistí mená neúspešných uchádzačov. Neúspešným uchádzačom je uchádzač,

a) ktorého členovia výberovej komisie jednomyselne označia podľa odseku 1 písm. b) za neúspešného alebo

b) ktorý získal v ústnej časti menej ako 72 bodov.

Podľa § 12 ods. 3 vyhlášky z úspešných uchádzačov v súhrnom hodnotiacom hárku, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 2, zostaví predseda výberovej komisie konečné poradie úspešných uchádzačov, a to na základe súčtu bodov získaných podľa § 9 a § 11 ods. 2.

Podľa § 12 ods. 5 vyhlášky výsledky výberového konania a poradie úspešných uchádzačov, ako aj zoznam neúspešných uchádzačov podľa odseku 2 výberová komisia verejne vyhlási a oznámi uchádzačom bezprostredne po ukončení výberového konania.

Podľa § 13 ods. 1 vyhlášky zápisnica obsahuje

- a) údaj o dátume, čase a mieste konania výberového konania,
- b) označenie súdu, na ktorom sa obsadzuje voľné miesto sudcu,
- c) zloženie výberovej komisie v rozsahu titul, meno a priezvisko vrátane označenia predsedu výberovej komisie, označenie databázy kandidátov na členov výberovej komisie, z ktorej bol člen výberovej komisie vymenovaný, a stručný záznam o voľbe predsedu komisie,
- d) zoznam uchádzačov prihlásených do výberového konania, ako aj zoznam uchádzačov nezaradených do výberového konania,
- e) stručný opis priebehu ústnej časti výberového konania,
- f) konečné poradie úspešných uchádzačov a zoznam neúspešných uchádzačov podľa § 9 ods. 2 až 5 a § 12 ods. 2 vrátane počtu získaných bodov a hodnotenia členov výberovej komisie podľa § 12 ods. 1 písm. b),
- g) dátum, čas a miesto verejného vyhlásenia výsledkov výberového konania,
- h) meno a priezvisko člena komisie, ktorý zápisnicu spísal,
- i) dátum, čas a miesto ukončenia výberového konania,
- j) dátum, čas a miesto spísania zápisnice; tento údaj sa v zápisnici zapisuje priebežne,
- k) vlastnoručné podpisy všetkých členov výberovej komisie.

Podľa § 13 ods. 5 vyhlášky zápisnica a všetky písomnosti týkajúce sa výberového konania sú súčasťou spisu agendy správy súdu.

13. Napadnuté rozhodnutie výberovej komisie vo výberovom konaní sa v tomto prípade dotýka základného práva sťažovateľky na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, a teda nesmie byť vylúčené z právomoci súdov, keďže vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) by znamenalo porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.

14. Pokiaľ ide o postavenie výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie voľného miesta sudcu, možno tento orgán považovať za orgán verejnej správy na účely Správneho súdneho poriadku v zmysle citovaného § 4 písm. e) SSP, keďže tomuto orgánu zákon o sudcoch a vyhláška zverili rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (uchádzačov o funkciu sudcu), v oblasti verejnej správy, konkrétne správy súdov pre účely zabezpečenia riadneho výkonu súdnictva v oblasti personálnej a odbornej. Uvedený orgán možno označiť za orgán verejnej správy *sui generis*, ktorého kreáciu pre každé výberové konanie na funkciu sudcu upravuje zákon o sudcoch (m. m. III. ÚS 797/2016).

15. Na základe uvedených skutočností, ako aj s prihliadnutím na znenie čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd dospel k záveru, že v súvislosti s rozhodnutím výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre okresný súd, určenom ministerkou spravodlivosti podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa sťažovateľka ochrany svojich subjektívnych práv mohla domáhať podaním správnej žaloby príslušnému všeobecnému súdu. A keďže uvedenú právomoc všeobecného súdu nemožno nahradiť konaním o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa námietky porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30. ods. 4 ústavy „*pri rozhodovaní*“ výberovej komisie vo výberovom konaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

16. Sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa námietky porušenia práva na súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*pri rozhodovaní*“ výberovej komisie vo výberovom konaní, ktorú odôvodnila tým, že „*výberové konanie bolo vyhlásené okresným súdom a na tom to sa i vykonávalo*“, ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže výberovú komisiu v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno považovať za súdny orgán (tribunál) s plnou jurisdikciou oprávnenou skúmať danú vec po stránke skutkovej, ako aj právnej.

17. Sťažovateľka v úvode sťažnosti ako porušovateľka jej základných práv a slobôd označila aj ministerstvo spravodlivosti, vo vzťahu ku ktorému v odôvodnení sťažnosti poukázala len na to, že *„výberové konania na funkciu sudcu sa vykonávajú v súlade s podmienkami stanovenými všeobecne záväzným právnym predpisom Ministerstva spravodlivosti, ktoré dohliada na ich dodržiavanie“*, pričom v petite sťažnosti navrhla, aby jej vyplatilo požadované finančné zadosťučinenie v sume 30 000 €.

18. Nedostatok odôvodnenia ako všeobecnej náležitosti sťažnosti podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde má významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľky, aby čo najpresnejšie opísala skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľky spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jej základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, všeobecného súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok proti ministerstvu spravodlivosti však sťažnosť sťažovateľky neobsahuje. V tejto súvislosti ústavný pripomína, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti vyplývajúci z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

19. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa

svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

20. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd požiadavkou sťažovateľky na priznanie finančného zadosťučinenia zo strany ministerstva spravodlivosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nej je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo. Sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k ministerstvu spravodlivosti zároveň odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017